

Venäjänsininen naamiokissa

Venäjänsinisiin pentueisiin syntyy joskus valkoisia kissoja, joiden naamassa, hännänpäässä ja tassuissa on alussa vain aivan hiven sinistä. Kyseessä ei ole albiino eikä valkoinen ruski vaan naamiokissa.

Naamiokissan kasvaessa sininen väri vahvistuu ns. pointeissa eli vartalon kärjissä: naamassa, hännässä ja jaloissa. Kissa on kuitenkin koko ikänsä pääosin vaalea.

Naamioväri on tullut venäjänsinisiin siamilaisilta, joita käytettiin rodun kehityksen alkuvaiheilla geenikannan laajentamiseen. Väriä esiintyy harvoin, koska se periytyy ns. resessiivisesti. Saman geenin aiheuttamaa naamiota esiintyy monilla rotukissoilla: siamilaisilla, persialaisilla, bengaleilla ja jopa sfinxeillä.

Kissankasvattajien parissa kulkee sanonta "resessiivinen on ikuista". Kun ominaisuus periytyy resessiivisesti, pennun on perittävä sen tuottava geeni molemmilta vanhemmiltaan, jotta se toteutuisi. Jos geeni periytyy vain toiselta vanhemmalta, pentu jää ominaisuuden kantajaksi, eli ominaisuus ei toteudu pennussa, mutta se kantaa kyseistä geeniä ja voi periyttää sen omille jälkeläisilleen. Tätä voi tapahtua useiden sukupolvien ajan, ja ominaisuus pysyy piilevänä, kunnes pullahtaa esiin sopivassa yhdistelmässä.

Keski-Euroopassa muutamat kasvattajat panostavat naamiovenäjänsinisen kehittämiseen omana rotunaan, Arkangelin kissana. Suurimmissa kissarekistereissä, kuten FIFé:ssä, TICAssa ja CFA:ssa, naamiovenäjänsinistä ei ole toistaiseksi hyväksytty kilpailemaan tittleistä. Se ei tee tästä eksoottisesta venäjänsinisestä yhtään vähemmän kauniimpaa!

Teksti: Katri Kleemola

Kuvat: Maria Munkki, kuvissa Katzenhof l'm Ice

Maria Munkki

Maria Munkki